

La Comédiathèque

pénTek 13

Jean-Pierre Martinez



comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.

Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.

Kapcsolat:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Péntek 13

Jean-Pierre Martinez

A szerző fordítása

Gábor és Krisztina vacsorára várnak egy baráti házaspárt. Ám az asszony egyedül érkezik, teljesen összetörve. Épp most tudta meg, hogy a férjét Budapestre hazahozó repülőgép a Balatonba zuhant. Miközben a lehetséges özvegyel együtt feszülten várják a híreket, hogy kiderüljön, a férj a túlélők között van-e, a házigazdák megtudják, hogy megnyerték a péntek esti Eurojackpot főnyereményét. Innentől a jelszó: „csak semmi öröm”.

Fordulatokban aligha lesz hiány ezen a mozgalmas estén...

Ezt a nagy sikerű vígjátékot már a világ számos színpadán bemutatták (Párizs, Avignon, Madrid, New York, Los Angeles, Miami...).

Szereplők

Gábor

Krisztina

Natália

Péter (opcionális)

A darab más szereposztású változatai is elérhetők:

2 férfi és 1 nő, 3 férfi vagy 3 nő.

Egy budapesti, kissé hipszter lakás nappalija. A hátsó falnak támasztva a földön egy avantgárd festmény. A többi holmi már dobozokban. Az egyik sarokban feldíszített karácsonyfa. A színpad üres. Megszólal a telefon, majd az üzenetrögzítő szövege hallatszik:

Gábor *(hangfelvételtől)* – Üdv! Gábor és Krisztina lakása. Jelenleg épp a NAV-nál ülünk egy adócsalási ügy miatt, de a sípszó után hagyhat üzenetet. Amint véget ér a kihallgatásunk, visszahívjuk. Tessék, öné a szó...

Sípszó, majd az üzenet:

Péter *(hangfelvételtől)* – Sziasztok, Péter vagyok. Mizu? Hülye vagyok, úgysem tudtok válaszolni... Na, a ma este továbbra is áll, csak...

Belép Gábor, egyik kezében egy PENNY-s szatyorral, a hóna alatt egy kenyérrel. Annyira tele van a keze, hogy nem veszi fel a telefont, csak hallgatja tovább az üzenetet.

Péter *(hangfelvételtől)* – ... inkább fél kilenc körül érünk oda. A fapadosom a Hévíz–Balaton repülőtéren száll le. Onnan busz Budapestre, ledobom otthon a bőröndöt, aztán kocsival megyünk hozzátok Natáliával... Ja, és kösz a bőröndöt. Vissza is viszem. Na, akkor este! És ne készüljeteek túl semmit, jó? Csak egy vacsora barátok között...

Gábor kiviszi a szatyrokat a konyhába, majd egy olcsó kannás borral tér vissza. Leveszi a kabátját, elővesz a szekrényből egy borosdekantert. Kibontja a kannát, tölcsért tesz a dekanter nyakába, és áttölti a bort. Krisztina belép.

Krisztina – Szia! Minden rendben?

Gábor – Péter telefonált, kicsit később érnek.

Krisztina – Annál jobb, mert mi sem állunk valami fényesen...

Leveszi a kabátját.

Krisztina – Meg lehet fagyni, nem? Idebent még hidegebb van, mint odakint...

Gábor – Levettem a fűtést. Spórolnunk kell, nem?

Krisztina végre észreveszi, mit csinál.

Krisztina *(meglepődve)* – Te mit művelsz?

Gábor – Hát látod, dekantálom a bort. Kell neki egy kis levegő, mielőtt megisszuk. Állítólag finomabb lesz.

Krisztina – Talán nem kellett volna ilyen nagy évjáratra beruházni... Én inkább a boron spórolnék, mint a fűtésen...

Gábor – Asztali bor. Ne kérdezd, melyik asztalról. Az biztos, hogy nem valami nagy magyar borvidékről. Négyszázkilencvenkilenc forint literje a PENNY-ben. Karácsonyi akció...

Krisztina – Akkor minek töltöd át?

Gábor *(ironikusan)* – A PENNY sommelier-je tanácsolta. Hogy ez a nemes nedű kibontakoztathassa a piros bogyós gyümölcsök és a vanília minden árnyalatát. Némi szőlős utóízzel... *(Újra komolyan)* Szerinted mit csináljak? Tegyem inkább a kannát az asztalra?

Krisztina – Ja, így már értem...

Gábor – Meg aztán ennek a lőrének sem árthat egy kis oxigén. Az asztali bor olyan, mint a csapvíz. Jobb, ha áll egy kicsit, mielőtt megissza az ember. A mérgező gázok elillannak, a nehézfémek meg leülepednek az aljára...

Krisztina – Bevásároltál?

Gábor – Vettem a PENNY-ben egy fagyasztott articsókás pitét, csak ki kell olvasztani.

Krisztina – Articsókás pitét?

Gábor – Az is akciós volt... Salátával...

Krisztina – Jó, akkor előkészítem az aperitifet.

Krisztina poharakat vesz elő.

Krisztina – Voltál a foglalkoztatási osztályon?

Gábor – Aha...

Krisztina – És?

Gábor – Ajánlottak egy tanfolyamot...

Krisztina – Tanfolyamot...?

Gábor – Egy restaurátornál.

Krisztina – Szuper... Pont ezt akartad, nem?

Gábor – Festményrestaurátornál...

Krisztina – Festményeket? De hát vendéglátóipari iskolát végeztél!

Gábor – Foglalkoztatási osztály... Biztos összekeverték.

Krisztina – De megmondtad nekik, hogy szakács vagy. Mit válaszoltak?

Gábor – Hogy manapság sokoldalúnak kell lenni...

Krisztina – Ez örület. Mielőtt kirúgtak, egy egész szakácscsapatot vezettél egy szállodában. Mit fogsz te vezetni egy festményrestaurátornál?

Gábor – Festményeket... De nyugi, itthon továbbra is én leszek a konyha ura.

Krisztina – Hülye vagy. És elmentél?

Gábor *(a festmény felé fordulva)* – Ha már ott voltam, felbecsültettem a képünket...

Krisztina – Ja, igen... Azt a mázolványt, amit tíz éve egy vagyonért vettél attól a képzős haverodtól...

Gábor – Közvetlenül az első öngyilkossági kísérlete után volt... Segíteni akartam rajta. Meg azt gondoltam, innen már csak felfelé mehet az értéke...

Krisztina – Ha legalább a fűtésszámlát ki tudnánk fizetni belőle... És mennyire becsülte ezt a remekművet a restaurátorod?

Gábor – Olyan negyvenezer forintra...

Krisztina – Hatszázezerért vetted!

Gábor – Na és? Láttad, hogy Van Gogh képeinek mennyire felszökött az ára a halála után?

Krisztina – Már csak abban bízhatunk, hogy a festőzsenidnek sikerül öngyilkosnak lennie, mielőtt mi fagyunk meg... Még abban sem reménykedhetünk, hogy legalább a keret felértékelődik, mert keret sincs...

Gábor – Ez a baj a modern festészettel...

Krisztina – Remélem, Péter legalább visszaadja azt a négyszázezer forintot, amit olyan nagylelkűen kölcsönadtál neki. Abból fizethetnék a raktárt, amíg meg nem kapjuk azt az önkormányzati lakást, amit a városházi haverod ígért... Szóltál már neki erről?

Gábor – Kinek?

Krisztina – Péternek! A négyszázezer forintunkról!

Gábor – Nem tudom, most van-e itt az ideje... Neki sem könnyű, tudod. A MediaMarkt áthelyezte egy debreceni call centerbe. El tudod képzelni? Debrecenbe! Előtte HR-igazgató volt a Váci úti irodaközpontban... És Natália félállású tanítónői fizetéséből sem lehet nagy lábon élni...

Krisztina – Igen? Én meg a munkahelyemen három ember félállását csinálom egyszerre! És még így sincs pénzünk a számlákra!

Gábor – Jó, majd beszélek vele ma este...

Megszólal a telefon.

Krisztina – Á, biztos ők azok... *(Felveszi.)* Halló...? Szia, Natália, minden rendben? Értem... Nem, nem, semmi baj, Natália... Jó, várunk... Mindjárt találkozunk, Natália... *(Leteszi.)* Natália volt...

Gábor – Igen, nem tudom, miért, de amikor felvetted és azt mondtad: „szia, Natália”, rögtön sejtettem, hogy ő az...

Krisztina – Péter gépe késik, úgyhogy ő egyedül jön kocsival...

Gábor – És Péter?

Krisztina – Hagyott neki hangüzenetet, hogy jöjjön egyenesen ide. Szerintem nélküle kezdjük az aperitifet...

Gábor – Micsoda ötlet repülővel hazajönni Debrecenből...

Krisztina – Igen... Főleg, hogy a fapados nem is Budapestre, hanem Hévíz–Balatonra hozza, onnan még buszozhat haza. De hát manapság egy Debrecen–Balaton oda-vissza olcsóbb, mint két BKK-jegy...

Gábor odalép hozzá és átöleli.

Gábor – Na, csak kimászunk ebből.

Krisztina – Persze... Amíg együtt vagyunk, nagy baj nem történhet velünk, igaz?

Gábor – Inkább iszom veled ezt a kannás bort, mint bárki mással Veuve Clicquot-t.

Krisztina – Megfordul a szerencsénk, érzem. Mindjárt karácsony. És ma péntek 13. van, nem?

Gábor – Lehet, hogy nyerünk a lottón.

Krisztina – Nem is lottózunk...

Gábor – Vettem egy Eurojackpot-szelvényt a lottózóban, amikor Siófokon voltunk anyádnál... Az álláskeresői nyilvántartási számom számjegyeiből választottam a számokat...

Krisztina – Máris sokkal nyugodtabb vagyok...

Megcsókolják egymást.

Gábor – És Natália? Már úton van?

Krisztina – Negyedórája köröz odalent, parkolóhelyet keres...

Gábor – Hát igen... Ebben a környékben, ilyenkor...

Krisztina – Ha nekik is Smartjuk lenne, mint nekünk, nem pedig az a hatalmas Mercedes terepjárójuk, könnyebben leparkolna...

Gábor – Két gyerekük van. A Smartban meg csak két ülés.

Krisztina – Beérhetnék egy Suzuki Swifttel! Azt hittem, pénzgondjaik vannak...

Gábor – Inkább meg kellene tanulnia párhuzamosan parkolni...

Krisztina előveszi az italokat. Megszólal a bejárat csengő.

Krisztina – Látod, rosszmájú vagy... Csak sikerült leparkolnia... Kinyitod?

Gábor ajtót nyit.

Gábor – Szia, Natália! Mi van veled, olyan fehér vagy, mint a fal? Mintha halottat láttál volna...

Natália Gáborral együtt belép. Egy üveg pezsgőt tart a kezében, és valóban teljesen össze van törve.

Natália (*sírva*) – Nem is tudod, mennyire igazad van...

Krisztina rémulten odalép hozzá.

Krisztina – De hát mi történt, Natália?

Natália – Már épp le akartam állítani a rádiót és kiszállni a kocsiból. Pont a hírek mentek. Péter gépe a Balatonba zuhant...

Gábor – A Balatonba?

Krisztina – Biztos, hogy az ő gépe volt?

Gábor – Debrecenből jött...

Natália – Fapados járat volt, bécsi átszállással. Bemondták a járatszámot és a légitársaság nevét. Semmi kétség. A gép eltűnt a radarokról a Balaton fölött...

Natália zokogásban tör ki. Gábor és Krisztina tanácstalanul összenéznek.

Krisztina – Figyelj, lehet, hogy még megtalálják...

Gábor – A Balaton azért nem olyan nagy...

Krisztina – Lehet, hogy a pilótának sikerült letennie a gépet a vízre...

Gábor – Két vitorlás között...

Krisztina – Volt már ilyen...

Gábor – Nem túl gyakran, de volt már...

Natália – Tényleg azt hiszitek...?

Krisztina – Mit mondtak a rádióban? Azt mondták, hogy nincs túlélő?

Natália – Még nem tudják...

Krisztina – Na látod!

Gábor – És különben is, a repülő még mindig a világ egyik legbiztonságosabb közlekedési eszköze! A statisztikák szerint egymillióból egy az esélye, hogy az ember odavész. Körülbelül annyi, mint megnyerni a lottót, szóval...

Krisztina döbbent pillantást vet rá.

Natália (*összetörve*) – És pont Péterrel kellett megtörténnie... Mondtam neki, hogy péntek 13-án ne üljön repülőre...

Gábor – Jó, de hát csak a Balaton... A fekete dobozokat legalább biztos megtalálják...

Natália újra összeomlik.

Natália – Jaj, Istenem, mi lesz velem nélküle? Két gyerekkel és a lakáshitellel...

Gábor és Krisztina tehetetlenül összenéznek, nem tudják, mit tegyenek.

Natália *(szánalmasan)* – És még mindig tartoztunk nektek négyszázezer forinttal...

Krisztina – De hát miket beszélsz? Ez most egyáltalán nem számít!

Natália átnyújtja Gábornak a pezsgősüveget.

Natália – Ezt nektek hoztam, köszönetképpen. Ha tudtam volna...

Gábor – Veuve Clicquot... Hát, nem apróztad el...

Natália – Ez egy rémálom... Mondjátok, hogy nem igaz!

Gábor – Ugye nem valami tréfa?

Krisztina gyilkos pillantást vet rá.

Krisztina – Gyere, ülj le. Bekapcsoljuk a tévét, hátha mondanak valamit, jó?

Krisztina bekapcsolja a tévét. Épp reklám megy.

Bemondó *(hangfelvételről)* – Tudja, mi a különbség e két koporsó között? Az ár! Temetkezés okosan, mert az élet így is elég drága... *(Krisztina csatornát vált.)*
Oroszlán: ma igazán nincs szerencséje...

Natália – Oroszlán vagyok...

Bemondó *(hangfelvételről)* – Kerülje az utazást...

Krisztina – De nem te ültél a gépen...

Bemondó *(hangfelvételről)* – Ha pedig mégis útra kell kelnie, válassza inkább a vonatot, mint a repülőt...

Natália – Péter is Oroszlán...

Krisztina – Inkább hallgassuk a rádiót...

Bemondó *(hangfelvételről)* – ... mintegy huszonnégy milliárd forint. Ennyit ér a péntek esti Eurojackpot főnyereménye. A sorsolás pillanatokon belül... *(Krisztina állomást vált.)* Továbbra sincs hír a Discount Air 32/B járatáról, amely Debrecenből a Hévíz–Balaton repülőtérre tartott Bécsen keresztül...

Natália – Látjátok, ez az ő gépe...

Bemondó *(hangfelvételről)* – A pilóta állítólag vészjelzést adott le közvetlenül azelőtt, hogy a gép eltűnt a radarokról. Amint pontosabb információ érkezik, természetesen azonnal tájékoztatjuk hallgatóinkat...

Krisztina kikapcsolja a rádiót.

Krisztina – Várni kell... Most mást nem tehetünk... Töltök neked valamit, attól talán jobban leszel.

Gábor – Azért a pezsgőt csak nem bontjuk ki...

Natália *(észreveszi a dekantert)* – Iszom egy pohár bort. Úgyis ki van már bontva...

Krisztina – Biztos nem kérsz inkább valami mást?

Natália – Jó lesz, tényleg...

Gábor tölt egy pohárral, és Natáliának adja, aki egy hajtásra kiissza. A másik kettő kissé aggódva figyel.

Natália *(Gáborhoz)* – Látod, azóta, hogy ez történt, semminek sem érzem az ízét... Még egy ilyen remek bort sem tudok értékelni...

Gábor – Aha...

Natália – Jaj, Istenem, anyám!

Krisztina – Ő is a gépen volt?

Natália – Nála vannak a gyerekek. Mi van, ha nézik a tévét...

Natália sietve tárcsáz a mobilján.

Natália – Halló, anya? Igen, tudom, hallottam... Ugye a gyerekek nem nézik a tévét? Már alszanak? *(Megkönnyebbült sóhaj.)* Nem, most tényleg nem akarok erről beszélni... Majd visszahívlak, jó? Figyelj, a részvétnyilvánítással még várj egy kicsit... Még nem halt meg, ugye...? Igen, valószínű, de még nem biztos, szóval ha megengeded... Te amúgy is mindig utáltad Pétert... Hányszor mondtad, hogy nem hozzám való... Hogy találhattam volna jobbat... Na, a francba!

Natália dühösen leteszi. Gábor és Krisztina kissé zavartan és együtt érzően nézik.

Natália – Soha nem bírta Pétert... Biztos vagyok benne, hogy legbelül még örül is...

Krisztina – Ugyan, ne mondj ilyet...

Natália – Az esküvőnk napján arra hivatkozott, hogy apám beteg, csak hogy ne kelljen eljönnie...

Gábor – De apád tényleg beteg volt, nem? Pár hónappal később meg is halt...

Natália – Igen, pont Máté születésének napján... Direkt, hogy velem kiszúrjon...

Krisztina – Hozzak neked valami nyugtatót?

Natália – Sajnálom, hogy ezzel terhellek benneteket... Nem akarom tönkretenni az estéteket. *(Feláll.)* Inkább hazamegyek...

Krisztina – De Natália! Barátok vagyunk, nem? Mire valók a barátok, ha az ember ilyen pillanatokban nem támaszkodhat rájuk?

Natália *(visszaül)* – Tudtam, hogy számíthatok rátok... És bevallom, nem sok kedvem van egyedül hazamenni, ott ülni a karácsonyfa előtt, és a rádiót lesni, amíg ki nem derül, mi történt...

Gábor – Talán meg kellene hallgatni, van-e valami új...

Natália – Nem is tudom, akarom-e tudni... *(Szünet.)* Jó, kapcsold be...

Krisztina – Rendben.

Krisztina újra bekapcsolja a rádiót.

Bemondó *(hangfelvételről)* – ... A térség fölött repülő gépek nagy üzemanyagfoltot észleltek a víz felszínén. Egyelőre azonban nem tudni, hogy a Nem Túl Drága Discount Air gépéből származik-e, amely, mint már beszámoltunk róla, alig egy órája zuhant a Balatonba. Várjuk a kapcsolatot helyszíni tudósítónkkal, aki az egyik mentőhelikopter fedélzetén tartózkodik... Addig is, minden átmenet nélkül, következzenek az Eurojackpot nyerőszámai...

Natália – Kerozinfolt... Ez azt jelenti, hogy tényleg lezuhant... Hogy lehetne ott bárki is életben...?

Gábor és Krisztina nem nagyon tudják, mivel vigasztalhatnák.

Bemondó *(hangfelvételről)* – ... Az A mező nyerőszámai: 1, 5, 27, 39 és 46. A B mező számai: 6 és 10...

Gábor megdermed.

Krisztina – Ha a pilótának sikerült a vízre tennie a gépet, néhány utas kijuthatott, mielőtt a gép elsüllyedt...

Bemondó *(hangfelvételről)* – Az 5+2 találatos szelvény szerencsés tulajdonosa tehát mintegy huszonnégy milliárd forinttal lesz gazdagabb. Ekkora összeggel már egészen másképp lehet tervezni a jövőt...

Krisztina kikapcsolja a rádiót.

Gábor – Ez...

Natália – Mi?

Gábor – Semmi, semmi...

Krisztina – Repültél már. Emlékezz, mit mondanak a légiutas-kísérők felszállás előtt. Az oxigénmaszkok automatikusan leesnek, a mentőmellények az ülések alatt vannak, vészkijárat elől-hátul, felfújható csúszdák... Vészhelyzetre azért vannak eljárások... Mindenre gondoltak...

Gábor többé-kevésbé észrevétlenül előveszi a zsebéből a foglalkoztatási osztálytól kapott igazolását, és ránéz.

Natália – A légiutas-kísérők... Ugyan már... Nézni, azt Péter nagyon tudja őket... De hogy hallgatna is arra, amit mondanak... Tudod, milyenek a férfiak...

Gábor – A kurva életbe!

Natália – Tessék, itt van például Gábor. Te tudod, mit mondanak?

Gábort váratlanul éri a kérdés.

Gábor – Mi? Kik?

Natália (*Krisztinához*) – Látod... Pont erről beszéltem...

Krisztina (*Gáborhoz*) – A légiutas-kísérő mit mond felszállás előtt? Ha... csökken a kabinnyomás.

Gábor (*elveszti a fejét*) – A... ejtőernyők az ülés alatt, a mennyezetről lelógó bűvárpipa, az uszonyok a kesztyűtartóban, ilyesmi?

Krisztina szemrehányóan néz Gáborra.

Krisztina (*Natáliához*) – És senki sem hívott még?

Natália – Péter valószínűleg már a Balaton fenekén van. Hogy hívna fel?

Gábor, aki teljesen máshol jár fejben, újra bekapcsolja a tévét.

Bemondó (*hangfelvételtől*) – Emlékeztetjük nézőinket az Eurojackpot pénteki nyerőszámaira. A mező: 1, 5, 27, 39 és 46. B mező: 6 és 10. A főnyeremény mintegy huszonnégy milliárd forint...

Gábor újra megnézi az igazolását.

Gábor – A kurva életbe...

Krisztina kikapcsolja a tévét.

Krisztina – Nem, úgy értem... Biztos van valamilyen kríziscsoport... Ilyenkor mindig felállítanak egy pszichológiai segítőcsoportot... Értesítik a hozzátartozókat... Segítenek nekik... ilyesmi...

Gábor (*Krisztinához*) – Mondhatok valamit?

Krisztina – Mit?

Gábor – Négyszemközt...

Megszólal Natália mobilja.

Krisztina – Látod, biztos ők azok...

Natália – Nem tudom, akarom-e hallani...

A telefon tovább csörög.

Krisztina – Felvegyem helyetted?

Natália – Igen, kérlek...

Krisztina felveszi a telefont.

Krisztina – Halló... Igen... Nem... Értem... Tényleg? Nem, nem... De, de, természetesen nagyon örülünk. Rendben, köszönöm...

Krisztina leteszi a telefont.

Natália – Na?

Krisztina (*kábultan*) – A nőgyógyászod volt... A vérvizsgálatod miatt...

Natália – És?

Krisztina – Hát... tényleg terhes vagy...

Natália (*összetörve*) – Jaj, Istenem...

Krisztina – Töltsék még egy pohár bort?

Natália – Igen, köszönöm...

Krisztina újratölti Natália poharát.

Gábor (*Krisztinához*) – Ööö... Muszáj mondanom valamit...

Krisztina (*Gáborhoz*) – Tényleg azt hiszed, hogy most van itt az ideje?

Gábor – Nagyon fontos, hidd el...

Natália tekintete a festményre esik.

Natália – Ez a kép tényleg nagyon furcsa, nem gondoljátok...?

Krisztina – Ööö... De, egy kicsit...

Krisztina odaadja neki a poharat.

Natália – Aki ezt festette, az biztos rendesen depressziós volt. (*Gáborhoz*) Ismered?

Gábor – Igen, vagyis... Valami román festő, azt hiszem.

Natália – Ja, igen, látszik rajta. (*Gáborhoz*) Öngyilkos lett?

Krisztina – Sajnos még nem...

Natália egy hajtásra kiissza a poharát.

Natália (*Krisztinához*) – Na, tölts még egyet...

Krisztina – Azért talán nem kellene ennyit innod. Ebben az állapotban...

Gábor (*nem tudja, mit mondjon*) – Szóval... gyermekáldás elé néztek?

Krisztina megsemmisítő pillantást vet rá.

Gábor (*Krisztinához*) – Tényleg beszélnem kell veled...

Natália – Igazad van, forog velem a világ. Kimegyek egy kicsit levegőzni az erkélyre.

Krisztina – Menjek veled?

Natália – Köszönöm. Most egy kicsit egyedül szeretnék lenni...

Krisztina – Rendben.

Natália kimegy az erkélyre. Gábor türelmetlenül várja, hogy eltűnjön.

Gábor – Soha nem találnád ki, mi történt velünk...!

Krisztina (*máshol jár*) – Terhes... Fel tudod fogni?

Gábor – Te terhes vagy? De hát ez csodálatos! Tudod, negyedórája még természeti katasztrófának vettem volna. De most mindennek a jó oldalát nézem. És tudod, miért?

Krisztina – Nem én vagyok terhes!

Gábor – Ja, nem?

Krisztina – Tényleg igaz, hogy ti férfiak semmit nem hallotok meg abból, amit mondanak nektek...

Gábor – Akkor ki terhes?

Krisztina – Natália! Felfogod? Ugyanazon a napon tudja meg, hogy a férje eltűnt egy repülőgép-szerencsétlenségben, és hogy gyereket vár tőle...

Gábor – Honnan tudod, hogy tőle van?

Krisztina (*elképve*) – Nem tudom... Női megérzés...? Mivel az első kettő is tőle van, és Péter a férje, valahogy ő jutott először eszembe. Hülyeség, mi?

Gábor – Jó, mindegy, nem ez a lényeg... Tudod, mi van?

Krisztina – Mi?

Gábor – Nyertünk!

Krisztina (*az erkély felé néz*) – Jaj, Istenem!

Gábor – Nagy sokk, mi?

Krisztina – Natália! Átmászik az erkélykorláton!

Gábor megfordul és meglátja.

Gábor – A francba! Meddig fog még az idegeinkre menni ez a nő... Ugorjon le, aztán kész. Amúgy is az első emeleten vagyunk. Nagy baja nem lenne...

Krisztina nem figyel rá, odalép az ablakhoz.

Krisztina – Kérlek, Natália! Ne csináld! Gondolj a gyerekeidre! Karácsony van, az ég szerelmére...

Natália – Ígérd meg, hogy ha leugrom, gondoskodsz róluk. Nem hagyod, hogy állami gondozásba kerüljenek, ugye?

Krisztina – Igen, megígérem...

Gábor – Már csak ez hiányzott...

Krisztina – Úgy értem, ne, ne ugorj! (*Gáborhoz*) Mondj már valamit!

Gábor – A gyerekeknek ott van az anyád, nem?

Natália – Inkább kerüljenek állami gondozásba.

Krisztina – Talán hívni kellene a tűzoltókat...

Gábor – Ugyan már, nincs tűz. Majd én leszedem onnan...

Natália – Ne gyertek közelebb, mert ugrom.

Krisztina – Mit csináljunk?

Gábor – Várj, mindjárt jövök...

Krisztina – Ne hagyj itt egyedül!

Gábor eltűnik a folyosón.

Natália (*patetikusan*) – Én is lezuhanok. Mint egy szárny nélküli repülő. Megyek Péter után...

Krisztina – Tényleg azt hiszed, hogy ezt akarná? Szerintem inkább azt szeretné, hogy életben maradj és gondoskodj a gyerekeitekről. És képzeld el, hogy mégsem halt meg. Becsenget, és téged összetörve talál odalent az erkély alatt.

Nem a bejárati csengő szólal meg, hanem Natália mobilja.

Krisztina – Na látod? Lehet, hogy ő az... Gyerünk, vedd fel...

Natália (*tétován*) – Igen...?

Krisztina (*abba az irányba, amerre Gábor eltűnt*) – Remélem, nem megint a nőgyógyásza. Hogy közölje, mégis ikrek...

Natália – Igen, hallgatom... Biztosak benne? Értem. Nem, ne aggódjanak. Rendben, köszönöm, a telefon mellett maradok...

Krisztina – Mi történt?

Natália – Ők voltak... A kríziscsoport...

Krisztina – És?

Natália – Találtak túlélőket... Péter is köztük lehet...

Krisztina – Ez fantasztikus! Látod? Képzeld el, ha kétségbeesésedben leugrottál volna...

Gábor visszajön.

Gábor – Igen, legfeljebb kifecamította volna a bokáját...

Krisztina – Na, gyere le onnan... (*Gáborhoz*) Most hívta a kríziscsoport. Találtak túlélőket...

Gábor – Tudom...

Krisztina – Hallottad?

Gábor – Én hívtam fel.

Krisztina – Tessék?

Gábor – Valahogy csak le kellett szedni onnan...

Natália visszajön a szobába.

Natália – Igazad van... Hinnem kell benne. Érzem, hogy Péter életben van. Tudom...

Krisztina gyilkos pillantást vet Gáborra.

Krisztina – Azért ne éld bele magad túl hamar... És honnan tudják, hogy Péter lehet a túlélők között?

Natália – Bemértek egy férfit, aki egy bőröndbe kapaszkodik. És azt ordítja: Natália! Natália!

Krisztina ismét megsemmisítően néz Gáborra.

Natália – Honnan tudják, hogy Natáliának hívnak?

Krisztina – Igen, ezt én is szeretném tudni...

Gábor – Jó, becsukom az ablakot, rendben? És többé ne engedd a közelébe, jó?

Krisztina – És mit mondunk neki, ha az igazi kríziscsoport telefonál?

Gábor – Biztos több utasnak is Natália a felesége. A szeretőkről nem is beszélve...

Natália – Teljesen elfelejtettem elkérni a számukat... Meg akartam kérdezni, odamehetek-e segíteni a keresésben. Megnyomom az „utolsó hívó visszahívása” gombot...

Krisztina *(határozottan)* – A helyedben én ezt nem tenném...

Natália értetlenül néz rá.

Krisztina – Biztos teljesen túlterheltek. Amint pontosabban tudnak, majd visszahívunk...

Gábor – Tényleg beszélnem kell veled.

Krisztina – Mondd...

Gábor – Négyszemközt...

Krisztina – Nem hagyhatjuk egyedül. Képzeld el, hogy a rendőrség felhívja Péter halálhírével, és megint kimászik az erkélyre.

Gábor – Menjünk ki az erkélyre!

Krisztina – Csalódtam benned, Gábor... Nagyon csalódtam. Azt hittem, többet jelentenek neked a barátaid. Péterről beszélünk! A gimnáziumi haverodról! És Natáliáról, a legjobb barátnőmről! Ők voltak a tanúink az esküvőn. Igazán feláldozhatunk egy estét, hogy mellette legyünk ebben a borzalomban!

Gábor – Megnyertük a lottót.

Krisztina – Mennyit?

Gábor – Huszonnégy milliárdot.

Natália – Azt hiszem, mégis innék még egy pohár bort. Ennyi izgalom után...

Krisztina *(szárazon)* – Most már tudod, hol a dekanter, nem? Vagy hozzuk ide a kannát egy szívószállal?

Natáliát rosszul érinti a megjegyzés.

Natália – Jó, azt hiszem, inkább megyek... Eleget zavartalak benneteket.

Krisztina észbe kap.

Krisztina – Bocsáss meg. Egyáltalán nem úgy értettem. *(Újratölti Natália poharát.)* Csak mindannyian egy kicsit idegesek vagyunk, nem? Enned is kellene valamit, különben rosszul leszel... *(Félrehúzza Gáborhoz, miközben Natália kiissza a bort.)* Szerintem most jött el az ideje, hogy rásózzuk az articsókás pitédet...

Gábor egy pillanatra kimegy a konyhába.

Krisztina – Mi is nagyon közel álltunk hozzá. Úgyhogy természetesen bennünket is megrázott Péter halála. Mármint az, hogy esetleg meghalt... De közben tudni kell továbblépni, nem? Csak egyszer élünk.

Gábor visszajön egy szelet pitével, és Krisztinának adja.

Krisztina *(Natáliának nyújtja a pítét)* – Tudni kell élvezni az élet jó dolgait...

Natália beleharap a pitébe.

Natália – Nem rossz... Mi ez?

Krisztina *(képmutatóan)* – Gábor főzte. Mi is van benne pontosan...?

Natália *(teli szájjal)* – Csak ne articsóka legyen. Az az egyetlen dolog, amire allergiás vagyok. Már azt sem tudom, milyen íze van. Egyszer ettem, gyerekkoromban a nagymamámnál Szegeden. A sürgősségin kötöttem ki...

A másik kettő rémülten összenéz.

Natália – Az articsókában az a jó, hogy az ember biztos nem eszi meg úgy, hogy észre se vegye...

Krisztina kikapja Natália kezéből a pítét.

Krisztina – Na, akkor talán rögtön desszertre váltunk...?

Natália láthatóan nincs jól.

Natália – Azt hiszem, elmegyek hányni... Pedig máskor mindent jól bírok. Főleg az ilyen finom dolgokat... Biztos a stressz...

Elindul a fürdőszoba felé. Amint Natália eltűnik, Krisztina kitörő izgalommal fordul Gáborhoz.

Krisztina – Biztos vagy benne?

Gábor *(mutatja az igazolást)* – Az álláskeresői nyilvántartási számom számjegyeiből választott számok! Mind kijött! Most mondták be a rádióban! Nem hallottad? Huszonnégy milliárd, felfogod? Ebből vehetünk egy Airbus! Jó, talán használtat. De jó állapotút...

Krisztina – Ez teljes örület!

Gábor két pohár bort tölt, és az egyiket Krisztinának adja koccintásra.

Gábor – Na, kóstold meg még egyszer utoljára a PENNY asztali borát, hogy jól emlékezz, milyen. Mert ilyet többet nem nagyon fogsz inni...

Koccintanak.

Krisztina – Hihetetlen... Ugye nem valami tréfa?

Gábor – Én is alig hiszem el. De háromszor ellenőriztem a számokat. Esküszöm, mi vagyunk! Nyertünk! Az Eurojackpot péntek esti főnyereményét!

Natália visszajön.

Krisztina – Soha nem találnád ki, mit tudtunk meg az előbb!

Natália – Visszahívtak? Ő az? Él?

Gábor *(zavarban)* – Ööö, nem... Még nem biztosak benne...

Krisztina – De láttak egy bőröndöt, ami nagyon hasonlít az övére. Egy Vuitton-bőröndöt. A víz felszínén lebeg...

Natália – Akkor mi a jó hír?

Krisztina – Hát... ez... *(Hisztérikusan)* Visszaszerezhetjük a bőröndöt!

Gábor egy mozdulattal próbálja csitítani Krisztinát.

Gábor – Ne haragudj rá... Az idegesség...

Natália – Igazatok van. Ez a várakozás elviselhetetlen... Még ha életben is van, csak belegondolni, hogy Péter egyedül kapaszkodik a bőröndjébe a Balaton közepén, télvíz idején... Mi meg itt ülünk a melegben... Megfagy a vér az ereimben... Nálatok sincs valami meleg, ugye? Vagy csak én érzem...

Gábor *(jelentősegteljesen)* – Most már visszakapcsolhatjuk a fűtést, ugye, Krisztina? Feltekerem maximumra...

Kimegy, hogy feljebb vegye a fűtést.

Natália – Szerinted mennyi ideig lehet kibírni a Balaton jeges vizében decemberben?

Krisztina – Attól függ... Péter fázós típus volt, nem?

Natália – Jaj, Istenem...

Gábor visszajön.

Gábor – Huszonötre állítottam a termosztátot... *(Kacsint Krisztinára.)* Így ha hirtelen el kell utaznunk valami trópusi helyre, nem kapunk hősokkot...

Natália – Elutaztok nyaralni...?

Gábor – Nem, vagyis... miért ne?

Natália – A helyetekben kerülném a repülőt...

Krisztina – Igen, talán jobb az óvatosság. Tudod, a baj csőstül jön... Egy jó hévízi wellnesshétvége sem rossz... Új életet kezdeni, frissen, kipihenten...

Natália – Jól teszitek, hogy élvezni akarjátok az életet... Látjátok, milyen kevésen múlik minden? Az ember péntek este békésen vacsorázik a barátaival, aztán egyik pillanatról a másikra özvegy lesz...

Krisztina – Igen... Vagy forintmilliárdos!

Natália – Gondolhatod, életbiztosításra nem futotta... Pedig furcsa, mert mostanában épp emlegette. Hogy legalább a gyerekek taníttatását ki lehessen fizetni, ha történik valami... Biztos megérezett valamit... Rossz előérzet...

Gábor – Hát mi aztán tényleg nem láttuk előre. Csak úgy az ölünkbe hullott...

Krisztina *(Natáliához)* – Na, azért a legrosszabb sosem biztos...

Gábor – Ez is sokk... Ezt is fel kell dolgozni...

Natália – Nektek van?

Krisztina – Micsoda?

Natália – Életbiztosítás! Vagyis haláleseti biztosítás...

Gábor – Nekünk ennél jobb van, hidd el.

Natália – Esküszöm, ha ezt túléli, ezután egészen másképp fogok élni...

Krisztina – Mi is, azt garantálom.

Natália – Annyi apró lemondás nap mint nap, mert azt mondjuk, majd később élvezzük... Ugyan már. Inkább napról napra kellene élni... Nem gondolni a holnapra...

Gábor – Igazad van. Én holnaptól nem dolgozom.

Natália – Azt hittem, munkanélküli vagy...

Gábor – Jó, akkor nem keresek többé munkát.

Natália – Persze azért valamiből élni kell. És félretenni is. Mert amilyen nyugdíjunk lesz... Jaj, Istenem... Péter legalább nem fog sokba kerülni a nyugdíjkasszának...

Krisztina – Ugyan, ne mondj ilyet...

Natália – Hogy boldogulok két gyerekkel...?

Krisztina – Mi itt vagyunk... Ugye, Gábor...? Ha akarod, az egyiket átvállaljuk egy időre, hogy könnyebb legyen!

Gábor *(nem túl lelkesen)* – Igen, vagyis...

Natália – Kedvesek vagytok, de... már így is tartozunk nektek négyszázezer forinttal...

Krisztina – Tudod mit? Felejtsetek el azt a négyszázezret. Most már igazán nem ezen múlik, nem? Ugye, Gábor?

Gábor – Igen, igen, persze... Tartsátok meg...

Natália *(meghatódva)* – Rengeteget jelent, hogy ilyen barátokra számíthatok... Tudom, mit jelent nektek négyszázezer forint... Főleg most, hogy Gábornak nincs munkája. Ha a bankomtól kérnék ennyit, nem is biztos, hogy adna. Közben ők milliókat keresnek rajtunk spekulációval... Ti meg... még a fűtést sem engedhetitek meg magatoknak december közepén... Kivéve, ha vendég jön... Egyébként most már kicsit meleg van, nem? Nem érzitek? Nem akarom, hogy miattam az egekbe szökjön a gázzámlátok...

Gábor – Lejjebb veszem egy kicsit...

Gábor néhány másodpercre kimegy.

Natália – Hogy fogom ezt elmondani a gyerekeknek...?

Krisztina – Most még alszanak, nem?

Natália – De egyszer csak felébrednek...

Krisztina – Figyelj, talán nem kellene ezt mondanom, de nem tudom elhinni, hogy meghalt. Nem ma este...

Natália – Miért pont ma este ne?

Krisztina – Nem tudom, csak... mint amit az előbb mondtál apádról. Hogy pont a fiad születésének napján halt meg. Direkt, hogy bosszantson.

Natália – Azt hiszed, Péter direkt ma este zuhant le, hogy tönkretegye a vacsoránkat?

Gábor visszajön.

Krisztina *(inkább témát vált)* – Mi lenne, ha újra bekapcsolnánk a tévét, hogy biztosat tudjunk... Mindjárt jönnek az Eurojackpot eredményei... Mármint utána rögtön a hírek...

Natália telefonja megszólal, Krisztina mozdulat közben megáll. Natália dermedten nézi, majd végül felveszi.

Natália – Igen...? Igen, én vagyok... *(Krisztinához és Gáborhoz.)* Ők azok! A kríziscsoport... Igen...? Hallgatom...

A másik kettő nagyon kellemetlenül érzi magát.

Natália – De azt mondták, hogy... Értem... Rendben... Köszönöm...

Leteszi.

Natália – Öt túlélőt láttak, a gép roncsdarabjaiba kapaszkodva... Talán van egy hatodik is...

Gábor – A B mező első száma.

Natália – Helikopterrel próbálják kimenteni őket, de nagyon rossz az idő a Balaton fölött... Még nem tudják, kik azok.

Krisztina – Majd szólnak, amint megtörtént a sorsolás... Mármint a mentés!

Natália – Nem, igazatok van... Ez tényleg olyan, mint egy lottó. Borzalmas ez a várakozás. Mintha megjátszottam volna egy számot, és most arra várnék, hogy kiderüljön, nyert-e...

Krisztina – Igen... Én is ezt kérdeztem magamtól, amikor hozzámentem Gáborhoz... Mármint... Hányan voltak azon a gépen?

Natália – Nem tudom... Kis gép volt... Debrecen–Hévíz, Bécsen át...

Gábor – Mondjuk százan. Ha öt túlélő van... az egy a húszhoz. Még mindig biztosabb, mint a lottó...

Natália – Nekem soha nem volt szerencsém a játékban...

Krisztina – Tudod, mit mondanak: aki nem játszik, nem is nyer...

Natália – Jaj, Istenem... Szerencse, hogy itt vagytok, különben...

Krisztina – Nem akarsz egy kicsit lepihenni a hálósobánkban?

Natália – És ha visszahívnak...?

Gábor – Ez órákig eltarthat. Ebben a viharban... Egy ilyen vízi mentés nagyon kényes dolog... Még azt sem tudják, élve ki tudják-e őket emelni. Két-három fokos vízben, gondold el...

Natália – Úgysem tudnék aludni.

Krisztina – Adhatok altatót, ha akarod.

Natália – Nem hiszem, hogy az elég lenne. Ilyen állapotban...

Krisztina – Bevehetsz kettőt-hármat. Nagyon enyhék...

Natália – Nagyon kedves vagy, de még a hálószo­bátokat is elfoglalom...?

Krisztina – Mi sem fogunk tudni aludni, szóval...

Natália – Köszönöm... Őszintén, nem gondoltam, hogy ez benneteket is ennyire megvisel... (*Ránéz a mobiljára.*) A fenébe, hangpostára tettem. Reflexből... Megnézem, hagytak-e üzenetet...

Kicsit arrébb megy, hogy meghallgassa az üzeneteit.

Gábor (*Krisztinához*) – Soha nem szabadulunk meg tőle...

Natália – Nem, még mindig semmi...

Krisztina – Hát... csak öt perce hívtak...

Gábor – És azért köztünk szólva... egy a húszhoz... Talán jobb lenne felkészülnöd a legrosszabbra, nem?

Natália – De az előbb még azt mondtad, hogy...

Krisztina – Nem akarunk hamis reményeket sem kelteni... Ugye, Gábor?

Gábor – Hát igen, ennek már kezd halálszaga lenni...

Krisztina – Amit Gábor a maga finom módján mondani akar, az az, hogy ha Péter tényleg meghalt, úgyis elég hamar megtudod... Nem, tényleg jobb lenne, ha lefeküdnél. Hívjak neked taxit?

Natália – Kocsival jöttem. A terepjáróval.

Krisztina – Ja, tényleg...

Natália – De nem tudom, vezethetek-e ilyen állapotban.

Gábor és Krisztina elkeseredetten összenéznek.

Natália – De igazad van, lepihenek egy kicsit a hálóban. Aludni úgysem fogok, de... azt hiszem, egyedül kellennem.

Gábor – Igen, nekünk is... Mármint igen, persze, teljesen megértjük. Ugye, Krisztina?

Natália – Akkor bemegyek...

Krisztina – Jó...

Natália kimegy. Gábor és Krisztina együtt érző arca abban a pillanatban felragyog, amikor eltűnik.

Gábor – A kurva életbe! Huszonnégy milliárd!

Natália visszajön. Gábor és Krisztina megdermednek.

Natália – Itt felejtettem a telefonom...

Natália újra kimegy.

Krisztina – Amíg nem látom a nyertes szelvényt, nem tudom elhinni. Mutasd...

Gábor – Megyek érte... *(Elindul.)* A francba, bent van a hálóban... Ha szerencsénk van, elalszik, és egy kicsit békén hagy minket. Most nem kéne felébreszteni... Mit szólnál, ha addig meginnánk a Veuve Clicquot-ját? Megünnepelni...

Krisztina – A hálóban? Én nem láttam... Ugye nem vesztetted el a szelvényt? Képzeld el, ha leesett az éjjeliszekrényről... és beszívta a porszívó. Tegnap cseréltem porzsákot, ma reggel meg kiürítettem a kukát.

Gábor – Nyugi... Biztonságban van. *(Készül kibontani a pezsgőt.)* Megpróbálom nem túl hangosan kilőni a dugót... nehogy felébredjen.

Krisztina – Biztonságban...? Hol...?

Gábor – A bőröndömben. A szekrény tetején... A belső zsebben... Siófokról hazajövet el is felejtettem kivenni. Azt sem tudtam már, hogy egyáltalán lottóztam, képzeld...

Krisztina – A Vuitton-bőröndödben?

Gábor – Igen, abban... A bőröndömben. Csak azt ne mondd, hogy még abban is kiporszívóztál... *(Észreveszi Krisztina zavarát.)* Mi van?

Krisztina – Péternek nem volt bőröndje a debreceni útra... Natália megkérdezte, kölcsönadhatunk-e egyet...

Gábor kezéből kicsúszik a pezsgősdugó, amely hangosan eldurran.

Gábor – Kölcsönadtad neki az én bőröndömet? És hagytad, hogy ezzel az ócska fapadossal repüljön az én Vuitton-bőröndömmel?

Krisztina – Jó, csak emlékeztetlek, hogy az a Vuitton-bőrönd hamis... Egy utánzat, amit nyáron vettünk a Józsefvárosi piacon, amikor hazafelé jöttünk a balatoni nyaralásból...

Gábor – Benne a huszonnégy milliárdos szelvényünkkel! Abból megvehettük volna az egész Vuitton céget...

Natália visszajön.

Natália – Mintha durranást hallottam volna... Felébresztett... *(Látja a másik kettő arcát.)* Mi van veletek...? Hírt kaptatok, ugye? Rossz hírt, és nem meritek megmondani?

Gábor – Mondhatjuk így is...

Natália – Jaj, Istenem...!

Krisztina – Nem, vagyis... nem Péterről van szó...

Gábor – Egy kicsit azért róla is...

Krisztina – Gábor nem tudta, hogy kölcsönadtam neki a bőröndjét... Szóval természetesen sokkot kapott... Érzelmi sokkot, úgy értem... Elképzelte, hogy a legjobb barátja a Balaton közepén kapaszkodik a bőröndjébe... miközben cápák köröznék körülötte...

Natália – Vannak cápák a Balatonban?

Krisztina – Nem tudom, csak úgy mondtam...

Natália – Jaj, Istenem, tényleg, a bőrönd... Már így is tartozunk nektek négyszázezer forinttal, amit egyhamar nem tudunk visszaadni, és most még a Vuitton-bőröndötöket sem látjátok viszont. Szerencse, hogy hamis volt...

Krisztina – Azért még van remény, nem? (*Gáborra néz.*) Úgy értem, hogy megtalálják Pétert... a bőrönddel együtt.

Gábor – Szerinted...?

Krisztina – Egy bőrönd sokkal jobban lebeg, mint egy holttest! Gondolj a repülőgép-szerencsétlenségek utáni tévéfelvételekre. Mi úszik mindig a víz felszínén? A bőröndök!

Gábor – Ha nem túl nehezek, igen...

Krisztina (*Natáliához*) – Nagyon tele volt Péter bőröndje?

Natália – Csak egy éjszakát töltött a debreceni Ibisben, úgyhogy nem vitt sok mindent...

A másik kettőben újra felcsillan a remény.

Natália – Leszámítva persze az összes értékesítési katalógusát. A papír iszonyú nehéz. Alig bírtam felemelni a bőröndöt, amikor induláskor a csomagtartóba tettem. Szerencse, hogy volt kereke. Ezek az utánzatok azért nem rosszak. Igazatok van, minek vagyonokat fizetni az eredetiért... De miért akarjátok tudni, mi volt a bőröndben?

Krisztina – Hát... ha lebeg, Péter belekapaszkodhatott. Mint egy mentőövbe...

Natália – Hát akkor nem. Ahhoz akár egy üllőbe is kapaszkodhatna... Meg amúgy is, a bőrönd a raktérben van, nem? Lesüllyed a gép roncsával együtt...

Gábor gyilkos pillantást vet Krisztinára.

Krisztina – Néha, amikor megtalálják a roncsot, kiemelik a vízből. Hogy megkeressék a fekete dobozokat, kiderítsék a baleset okát, és összeszedjék a bőröndöket... mármint a holttesteket... hogy a családok el tudják gyászolni a szeretteiket...

Gábor – Tényleg...?

Krisztina – Persze! Nem tudom, miért, de én még reménykedem. Ugye, Natália?

Natália – Igen, hát...

Krisztina – Péntek 13. van, nem?

Natália – Sose tudtam, hogy a péntek 13. szerencsét hoz vagy balszerencsét...

Krisztina – Na látod... Egy kicsit mindkettőt!

Gábor (*Natáliához*) – De tényleg száz százalékgig biztos vagy benne, hogy azzal ment el?

Natália – A Discount Airrel? Sajnos igen... Én vettem neki a jegyet az interneten...

Gábor (*hisztérikusan*) – A bőröndömmel, bassza meg! Az én rohadt bőröndömmel!

Natália kissé megriad. Krisztina int Gábornak, hogy nyugodjon le.

Natália – Jó, most már tényleg megyek... Anyámnál alszom. Legalább ott leszek a gyerekek mellett, amikor felébrednek. És ha bármi hírem lesz, jó vagy rossz, azonnal szólok. Megígérem.

Gábor – Huszonnégy milliárd... Huszonnégy milliárd, bassza meg! Mondjátok, hogy ez csak rémálom...

Krisztina (*Natáliához*) – Igen, talán ez a legjobb...

Natália – Akkor hagylak benneteket aludni...

Gábor – Szerinted mi most tényleg aludni fogunk?

Natália – Reggel felhívlak benneteket... Úgyis elég hamar megtudjátok... Én is. Igazad van, Krisztina. Ez órákig tarthat. Anyánál beveszek egy altatót...

Gábor – Na nem! Mi most akarjuk tudni! Azonnal! Ugye, Krisztina? Nem fogunk itt ülni, mint két hülye, és várni...

Natália – Őszintén, nagyon meghat... hogy ennyire megvisel. Tudom, Péter a barátod... de nem gondoltam, hogy ennyire fáj a hiánya.

Gábor – Visszakapcsolom a tévét...

Bemondó (*hangfelvételről*) – Az Eurojackpot nyerőszámai tehát...

Gábor – Jó, értjük már...

Natália (*aggódva, Krisztinához*) – Talán neki is adhatnál valami nyugtatót, nem?

Gábor egy másik csatornára kapcsol.

Bemondó (*hangfelvételről*) – Most már bizonyos: a Discount Air repülőgépének balatoni katasztrófáját senki sem élte túl. A néhány embert, akiket először túlélőnek hittek, amint egy rögtönzött tutajnak látszó tárgyba kapaszkodtak, valójában a Balatonon nyaraló amerikai diplomaták csoportjaként azonosították: egy felborult vízibiciklibe kapaszkodtak. Egy katonai helikopter csörlővel kiemelte őket a vízből, majd egyenesen visszaszállította őket a szállodájukba. És most minden átmenet nélkül: továbbra sem tudni, ki nyerte az Eurojackpot pénteki főnyereményét...

Gábor lesújtva kikapcsolja a tévét.

Gábor – A kurva életbe... Senki sem élte túl...

Megszólal Natália mobilja. Felveszi, és megnézi a hívó számát.

Natália – Ha anyám az, nem veszem fel...

Gábor – A Vuitton-bőröndöm...

Natália – Ő az...

Krisztina – Ki?

Natália – Péter... Az ő telefonszáma jelenik meg...

Krisztina – Nem lehet...

Gábor *(meglepődve)* – Melyik szolgáltatónál vagytok?

Krisztina – Na, vedd már fel!

Natália falfehéren fogadja a hívást.

Natália – Igen...

Gábor és Krisztina lélegzet-visszafojtva figyelnek.

Natália – Péter? De honnan hívsz? Alig hallak... Mintha nagyon-nagyon messziről telefonálnál...

Gábor – Na persze... Azt mondták, nincs túlélő...

Natália – Te hallasz engem...? Péter...? Halló...? Halló...? *(Drámai arccal a másik kettő felé fordul.)* Megszakadt...

Halálos csend.

Krisztina – Biztos, hogy ő volt?

Natália – Nem tudom... Nagyon rossz volt a vonal...

Gábor – Hát persze...

Natália – Mindenesetre az ő mobiljáról jött a hívás. A szám stimmel...

Gábor – A nyerő szám...

Krisztina – Lehet, hogy kirepült a gépből... és sikerült valamibe kapaszkodnia...

Gábor – A bőröndbe...

Krisztina – És az utolsó kis akkumulátorával felhívott.

Natália – Jaj, Istenem... De azt mondták, nincs túlélő... Már majdnem kezdtem elfogadni...

Krisztina – Csoda mindig történhet.

Gábor – Csoda... Csak még időben meg kellene találniuk, mielőtt felfalják a balatoni cápák...

Natália – El tudjátok képzelni Pétert ebben a viharban, egyedül, az Atlanti-óceán közepén...

Gábor – A Balatonon...

Krisztina – Azért a Balaton nem olyan nagy...

Natália – Éjszaka, a bőröndödbe kapaszkodva, elveszve ebben az óceánban...

Gábor – Balaton, mondom!

Natália – Elsodródhatott... Hogy fogják megtalálni...?

Gábor – Olyan lesz, mint bőröndöt keresni a szénakazalban...

Natália – Megpróbálom visszahívni... Még ha alig van is töltés a telefonjában, talán el tudja mondani, hol van. Az segítene a keresésben...

Krisztina – Persze, ha tényleg a Csendes-óceán közepén sodródik...

Gábor – A Balatonon, a francba!

Natália tárcsáz, és idegesen vár.

Natália – Kicseng... Jaj, Istenem, a hangpostája. Mintha a túlvilágról szólna... Halló, Péter? Ha meghallgatod ezt az üzenetet, szeretném, ha tudnád, mennyire szeretlek. És a gyerekek is. Kérlek, Péter, tarts ki. Értem. A gyerekekért. Persze magadért is. Addig, amíg a mentők meg nem találják. Nagyon szeretlek, drágám...

Gábor és Krisztina meihatottan összenéznek.

Natália – Még valamit be akartam vallani, Péter. Hogy tiszta legyen a lelkiismeretem. Mert lehet, hogy többé nem lesz rá alkalmam. Vagy bátorságom. Egyszer megcsaltalak. Csak egyszer. De az nem számított, esküszöm. És megígérem, hogy a gyerek, akit várok, a tiéd. Vagyis szinte biztos vagyok benne. Érzem. De csinálunk majd tesztet, ha akarod. Igen, mert ezt elfelejtettem mondani. Terhes vagyok, Péter. Apa leszel! Szóval látod. Ki kell tartanod!

Natália leteszi, teljesen felkavarodva. A másik kettő döbbenetén összenéz.

Krisztina – Ha ezek után sem tud kitartani...

Kínos csend.

Gábor – A telefon...

Krisztina – Nem hallok semmit.

Gábor – Nem, Péter telefonja. A mobilja alapján be tudják mérni! Azonnal értesíteni kell a mentőket. Talán még van remény megtalálni a bőröndöt... mármint Pétert... Mi a számuk?

Natália (*odaadja neki a telefonját*) – Tessék, el van mentve itt.

Gábor megnyomja a visszahívás gombot.

Gábor – A fenébe, nincs térerő. Megpróbálom az erkélyen...

Gábor kimegy.

Natália – Nem tudom, jó ötlet volt-e pont most elmondani neki ezt.

Krisztina – Szerinted...?

Natália – Olyan három hónapja történt. A fogorvosommal. A rendelőben. Nem tudom, mi ütött belém. Talán az érzéstelenítő hatása volt...

Krisztina – Mondd ezt... Hogy az a szemét begyógyszerezett, aztán kihasználta...

Natália – Jó, azért csak helyi érzéstelenítés volt... Egy kis szuvasodás miatt... Mert a többit, azt nagyon is éreztem... Jobban, mint Péterrel, az biztos... Te soha nem csaltad meg Gábort?

Krisztina – Amióta házasok vagyunk, soha...

Natália – Mondjuk csak fél éve vagytok házasok. Tizenöt év együttélés után...

Krisztina – Jó, hát nem...

Gábor visszajön, megmentve Krisztinát a folytatástól.

Gábor – Rendben, azonnal intézkednek. És amint tudnak valamit, visszahívnak.

Krisztina – Láttam már ilyet egy krimisorozatban. Mobiltelefon alapján nagyon könnyű bemérni valakit. És általában gyorsan megy. Jó, hát most valahol az Atlanti-óceán közepén van, de...

Gábor – A Balatonon.

Natália – Jaj, Istenem. Nem tudom, kibírja-e a szívem ennyi izgalmat... (*Megszólal a mobil.*) Máris?

Krisztina – Látod...

Gábor – Na, vedd fel!

Natália – Halló? Nem, anya, még nem erősítették meg, hogy meghalt, sajnálom... Nem, nem tudom Adél néni új címét. De nem gondolod, hogy kicsit korai a gyászjelentésekkel foglalkozni? Jó, le kell tennem, nem foglalhatom a vonalat. Hívást várok... Igen... A virágok? Figyelj, csinálj, amit akarsz, nem érdekel, jó! (*Dühösen leteszi.*) Milyen igazságtalan az élet. Miért nem anyám ült azon a gépen? (*A telefon újra csörög, ő pedig feldúltan felveszi.*) Nem hagynál végre békén? Ja, bocsánat, azt hittem, az anyám... Igen, persze, hallgatom... Nem, biztosíthatom, ez nem tréfa... A férjem tényleg azon a gépen volt, és... Rendben, köszönöm... Visszahívnak, ha van valami új?

Leteszi, teljesen összezavarodva.

Natália – Ők voltak... Sikerült bemérniük Péter mobilját...

Krisztina – És?

Natália – A hívás a debreceni pályaudvarról jött...

Ezúttal a vezetékes telefon csörög. Krisztina gépiesen felveszi.

Krisztina – Halló? *(Lesújtva Natália felé nyújtja a kagylót.)* Ő az...

Natália átveszi a kagylót.

Natália – Péter? De hol vagy? Mindenki az Atlanti-óceán közepén keres...! Nem igaz...! *(A másik kettőhöz.)* Lekéste a gépet! A Debrecen–Budapest vonaton ül!

Gábor – Van Isten...

Natália – De hát te nem tudsz semmiről? *(A másik kettőhöz.)* Fogalma sincs... A Discount Air gépe, amivel jönnöd kellett volna, lezuhant a Balaton fölött... Nincs túlélő... Hála Istennek, ez kész csoda! *(A másik kettőhöz.)* Két órára bennragadt a debreceni reptér végében... Nem tudta kinyitni az ajtót... Hát igen, a Discount Air debreceni terminálja nem éppen business class... Jó... Hívj fel, amikor megérkezel a Nyugatiba, rendben? Nagyon szeretlek, drágám... *(Már letenné, de meggondolja magát.)* Ööö... Péter? Meghallgattad az üzenetemet? Nem, nem, semmi fontos, nyugodtan töröld... Most, hogy tudom, hogy nem haltál meg...

Natália leteszi a mobilját.

Natália *(ragyogva)* – Na, most már szerintem kibonthatjuk a Veuve Clicquot-t!

Gábor és Krisztina zavarba jönnek, mert nélküle már kibontották. Ugyanakkor majd kiugranak a bőrukból örömben.

Krisztina – Ez csodálatos! Ugye, Gábor?

Gábor – Te visszakapod a férjed, mi meg...

Krisztina – Egy barátot!

Gábor – Mikor ér a Nyugatiba?

Natália – Egy óra múlva... Végre vége ennek a rémálomnak... Köszönöm. Nélkületek nem tudom, kibírtam volna-e... A pezsgőt majd máskor isszuk meg. Kimegyek elé az állomásra, aztán egyenesen hazamegyünk... Gondolhatjátok, ennyi minden után lesz miről beszélünk...

Krisztina – Igen... Főleg, ha mégis meghallgatja az üzenetedet...

Gábor – Arról szó sem lehet! Együtt ünneplünk. Ugye, Krisztina?

Natália – Közben ő az egyetlen túlélő... Nem is tudom... Elképzelem a többi család kétségbeesését, akiknek kevesebb szerencsájuk volt nálam...

Gábor – Az élet egy lottó! Csak a jó számot kell kihúzni! Sajnálom a többiekét, de ez van. The show must go on! És különben is... ilyen idegállapotban péntek este soha nem fogod leparkolni a terepjárót a Nyugatinál. Visszahívom. Megmondom neki, hogy érkezéskor üljön taxiba, és jöjjön egyenesen ide. A bőrönddel...

Natália – Taxi...? Nem tudom, megengedhetjük-e magunknak...

Gábor – Mi igen! Ugye, Krisztina?

Krisztina – Nekünk is van egy jó hírünk számotokra... Most már elmondhatjuk... Mondd, Gábor...

Gábor épp megszólalna, amikor csörög a vezetékes telefon. Krisztina felveszi.

Krisztina – Igen... Á, Péter... Épp vissza akartunk hívni, hogy... *(Lefagy a mosolya.)* Jó, adom Natáliát... *(Natáliához.)* Péter az. Meghallgatta az üzenetedet...

Natália falfehéren elveszi a vezetékek nélküli kagylót, és az erkély felé indul.

Natália – Figyelj, Péter, mindent elmagyarázok, jó? És ne reagáld túl! Komolyan, azok után, ami ma történt velünk, talán kicsit más megvilágításba kerülnek a dolgok, nem? Majdnem meghaltál! Az a fontos, hogy mindketten élünk! Túlélő vagy, Péter!

Kimegy az erkélyre, hogy ott fejezze be a beszélgetést.

Gábor – A kurva életbe... Már csak ez hiányzott...

Krisztina – Ezek után nem lesz könnyű idecsábítani, hogy velünk pezsgőzzön...

Gábor – Képzeld el, hogy amikor megtudja, hogy felszarvazták, beleveti magát a Dunába, miután megérkezik a Nyugatiba. A bőröndömmel együtt...

Natália visszajön, teljesen összetörve.

Krisztina – Na...?

Natália – Nem akar hazajönni aludni... Válasról beszél...

Gábor – Akkor addig aludjon itt! Ugye, Krisztina? A bőröndje úgylis be van pakolva...

Natália – Ja, a bőrönd... Erről jut eszembe... Persze nem ez a legfontosabb...

A másik kettő megdermed.

Gábor – Mi van?

Natália – Hát... Péter lekéste a gépet, de a bőröndjét addigra már feladták... Sajnos arról lemondhattok... Bent maradt a gép rakterében...

Gábor – Mekkora idióta! *(Krisztinához.)* Mondd, hogy ez nem igaz!

Natália – Végül is szerencse, hogy nem eredeti volt... Tudod, a hamisítványok nem teljesen legálisak... Láttam erről egy riportot a tévében... Péternek még baja is lehetett volna a vámon...

Krisztina – Debrecenből hazafelé?

Natália – Ha Bécsen keresztül repülsz...

Gábor – Ha nem megy el azonnal, megölöm...

Natáliát kissé meglepi Gábor reakciója.

Natália – Ne aggódj, veszek nektek egy eredetit, ahogy ígértem... Ennyivel tartozom nektek...

Gábor – Persze! A négyszázezer forinton felül, amivel már most is tartoztok...

Natália – Jó, szerintem most már tényleg megyek. Ugye, Krisztina? Mára mindannyiunknak elég volt az izgalomból...

Krisztina óvatosan az ajtó felé tereli Natáliát, hogy kimentse Gábor haragja elől.

Krisztina – Ne aggódj, minden rendeződik... Holnap felhívsz, jó?

Natália – Rendben, jelentkezem...

Natália már kilépne, de még egyszer visszafordul.

Natália – Egyébként mi volt az a jó hír, amit el akartatok mondani...?

Krisztina végleg kitolja az ajtón.

Krisztina – Holnap felhívlak...

Natália elmegy. Gábor és Krisztina kettesben maradnak. Lerogynak a kanapéra. Súlyos csend.

Gábor – Huszonnégy milliárd forint...

Krisztina gyengéden közeledik hozzá.

Krisztina – Na, azért ez nem világvége... Az a fontos, hogy élünk, nem? És hogy együtt vagyunk...

Gábor kissé ellazul.

Gábor – Igazad van...

Krisztina – És különben is, mit kezdtünk volna huszonnégy milliárddal?

Gábor – Ezen én is gondolkodom...

Krisztina – Egyáltalán kibírta volna a kapcsolatunk ezt a vihart...?

Gábor – A barátainkról nem is beszélve... Majdnem összevesztünk Péterrel és Natáliával...

Csend.

Gábor – Tényleg azt hiszed, hogy ha megnyertük volna a huszonnégy milliárdot, elváltunk volna?

Krisztina – Az ilyesmi az ember fejébe szállhat... Amikor hirtelen megtudod, hogy mostantól minden vágyadat kielégítheted, amit addig elfojtottál...

Gábor – Igazad van, a frusztráció a párkapcsolat cementje... Ha belegondolok, hogy tényleg milliárdosok lehettünk volna... Kiráz a hideg...

Krisztina – Na, most már tölthetünk egy nyugodt estét. Csak mi ketten, a tévé előtt...

Gábor – Tudod, mi lazítana el igazán...?

Krisztina *(reménykedve)* – Mondd csak... Kész vagyok minden vágyadat teljesíteni. Kárpótlásul... a hamis Vuitton-bőröndöd elvesztéséért.

Gábor – Egy természetfilm... Mondjuk a varánuszok szaporodásáról...

Krisztina lelkesedése kissé lehűl.

Gábor – Tudtad, hogy a varánuszoknál elég nagy a szabadosság...? A nőtényt egymás után több hím is megtermékenyíti, és a tojásokban minden partner genetikai állománya ott van... Képzeld el Natália gyerekét. Fele Péter, fele meg a fogorvosa...

Krisztina *(lehangoltan)* – Maradt még egy kis asztali bor... Mármint amit Natália meghagyott... Kérsz? Most jobb, ha hozzászokunk...

Két pohárral tölt, miközben Gábor bekapcsolja a tévét.

Bemondó *(hangfelvételtől)* – ... Most érkezett a hír, hogy megtalálták a Discount Air 32/B járatát, amelyről azt hitték, hogy a Balaton fölött lezuhant. Kiderült, hogy a pilóta egyszerűen elaludt a vezérlőknél. Ahelyett, hogy leszállt volna a Hévíz–Balaton repülőtéren, tovább repült dél felé, egészen a Szaharáig, ahol üzemanyaghiány miatt kényszerleszállást hajtott végre a sivatagban.

Gábor – Vicces, de most már olyan, mintha az egészhez semmi közöm nem lenne.

Megszólal a telefon. Krisztina zombiként feláll, hogy felvegye, Gábor pedig továbbra is a tévét bámulja.

Bemondó *(hangfelvételtől)* – Most néhány felvételt mutatunk a gépről, amelyeket egy felderítő repülőgép készített...

Krisztina – Igen...?

Bemondó *(hangfelvételtől)* – Az utasok sorsáról továbbra sem tudni semmit, de ezeken a kivételesen éles felvételeken jól látható két dromedár, amint egy bőrönddel játszik...

Krisztina – Ne...!

Krisztina kábultan leteszi, és visszamegy Gáborhoz.

Gábor – Ki volt...?

Krisztina – Natália nőgyógyásza... Vagyis az enyém... Ugyanaz az orvosunk...

Gábor – És...?

Krisztina – Összecserélte a kartonjainkat... Nem ő terhes, hanem én!

Gábor (*teljesen elveszve*) – A fogorvosotok is ugyanaz?

Krisztina (*ujjongva*) – Tőled vagyok terhes! Gyerekünk lesz, Gábor!

Gábor (*nem különösebben lelkes*) – De... azt hittem, nem lehet gyerekünk... A nőgyógyászod azt mondta, az én spermáimmal körülbelül egy az egymillióhoz az esélyünk a nyerő húzásra!

Krisztina – Péntek 13. van!

Sötét.

Vége

ALTERNATÍV BEFEJEZÉS NEGYEDIK SZEREPLŐVEL (PÉTER)

Gábor még reagálni sem tud, mert megszólal a csengő.

Gábor – Ha megint ő az, engedd be, és ezúttal én dobom ki az ablakon...

Krisztina azért ajtót nyit.

Krisztina *(meglepődve)* – Szia, Péter...! Jó utad volt? Mármint... már nem is számítottunk rád...

Péter *(komoran)* – Zavarok?

Krisztina – Dehogy, ugyan már, hogy jut ilyesmi eszedbe...

Gábor – Ezen a ponton már teljesen mindegy.

Péter kábultan belép a szobába.

Péter – Á, Gábor, te is itt vagy...

Gábor – Hát igen. Tudod, történetesen itt lakom...

Péter – Tudom, késő van. De azok után, ami ma történt velem...

Gábor – Mondjuk... nem a te vonatod kötött ki a Szaharában, ugye?

Péter – Nem, Natáliára gondoltam. Még mindig sokkban vagyok.

Krisztina – Nagyon sajnáljuk, Péter... Ugye, Gábor...?

Gábor – Mhm...

Krisztina – De ülj le, kérlek. Kérsz valamit inni?

Gábor – Arzént, sztrichnint...?

Krisztina tölt neki egy pohár asztali bort.

Krisztina – Jeget...?

Péter nem válaszol. Leül, és rezzenéstelen arccal egy hajtásra kiissza a poharat. A másik kettő elképedve nézi.

Gábor – Húha... Tényleg nagy lehet a baj... Már az asztali borra sem reagál...

Péter – Tíz éve vagyunk házасok, felfogjátok? Soha nem gondoltam volna, hogy Natália képes ilyesmire...

Krisztina – Ugyan... Nem gondolod, hogy egy kicsit túl tragikusan fogod fel...?

Gábor – Azért most tudta meg, hogy felszarvazták...

Krisztina – Mindig utáltam ezt a szót...

Péter – Azt hisszük, ismerjük az embereket, aztán...

Krisztina – Bárkivel előfordulhat, hogy hibázik...

Gábor – Azért... lefeküdni a fogorvossal...

Péter – Az én fogorvosommal.

Krisztina – És különben is, az a fontos, hogy volt bátorsága bevallani, nem? Ez nagy bátorságra vall, tudod...

Gábor – Inkább nagy hülyeségre...

Krisztina – Azt bizonyítja, hogy bízik benned... A bizalom pedig fontos egy kapcsolatban... Ugye, Gábor...?

Gábor – Persze, csak azt hitte, hogy meghalt...

Krisztina – Meglátod... Minden rendbe jön...

Péter – Nem tudom... Azt hiszem, kell egy kis idő...

Gábor – Körülbelül mennyi...? Csak mert, ahogy mondod, már késő van... Én lassan ágyba bújnék...

Krisztina – Amit Gábor a maga finom módján mondani akar, az az, hogy ma mindannyiunknak elég sok izgalomban volt részünk... De teljesen természetes, hogy kell egy kis távolság. Aludj itt a kanapén... Holnap tisztábban látod majd a dolgokat...

Gábor – Azt nem ígérjük, hogy holnap jobb lesz, jó? Csak azt, hogy tisztábban látod...

Péter – Köszönöm... Tudtam, hogy számíthatok rátok... Bajban ismeri meg az ember a barátait...

Gábor – Igen... A feleséged egész este ezt ismételte nekünk...

Krisztina – Hozok neked lepedőt... Gábor, vegyél elő egy takarót a szekrényből...

Gábor és Krisztina egy pillanatra eltűnnek. Péter feláll, és az erkély felé megy. Odalép a korláthoz, és kissé kihajol. Krisztina visszajön, meglátja, és megdermed, mert azt hiszi, ugrani készül.

Krisztina – Péter, ne!

Péter kissé meglepődve fordul felé.

Péter – Ööö... Csak a kilátást néztem...

Krisztina – Jaj, Istenem, rám hoztad a frászt... Azt hittem, hogy...

Péter – Soha nem vettem észre, hogy ha az ember egy kicsit kihajol, innen látni a Rózsaszín Flamingót...

Krisztina (aggódik Péter lelkiállapota miatt) – A rózsaszín flamingót...?

Péter – Egy bár.

Krisztina – Valami egzotikus koktélbár?

Péter – Igen... de főleg melegbár...

Krisztina kissé zavarba jön. Gábor visszajön a takaróval, és a kanapéra dobja.

Gábor – Jó, azért betakargatni és puszit adni nem fogok neki.

Péter kétértelmű pillantást vet rá.

Krisztina – Megígéred, hogy nem csinálsz semmi butaságot?

Péter – Megígérem.

Krisztina – Rendben, akkor mindenki lefekszik. Nekünk is nehéz napunk volt...

Megszólal a vezetékes telefon. Gábor felveszi.

Gábor – Igen...? Igen, itt van... Jó, adom... *(Péternek nyújtja a kagylót.)* Natália az, beszélni akar veled...

Péter kelletlenül átveszi a kagylót.

Péter – Igen... Figyelj... Nem... Nem tudom... Nem... Holnap megmondom, jó...? Igen, hát szükségem van pár napra, hogy átgondoljam, ezt azért megértheted, nem...?

Gábor *(aggódva)* – Pár napra...?

Péter – Jó, majd beszélünk...

Leteszi.

Krisztina – Biztos vagyok benne, hogy a kapcsolatotok kibírja ezt a próbát... sőt, még erősebb lesz tőle!

Péter – Én is lefeküdtem a fogorvossal...

Krisztina *(némi habozás után)* – Na látod, akkor nem is olyan nagy dolog...

Gábor elképedve néz rá.

Krisztina *(Péterhez)* – És még valamit nem mondtam! *(Gáborhoz.)* Elmondjuk neki?

Gábor – Mit?

Krisztina – Én vagyok terhes, Péter!

Gábor – Ja, tényleg.

Krisztina – Ez nem jó hír?

Gábor – Neked az a jó hír, hogy a feleséged nem a szeretődtől terhes.

Krisztina – Nem, azok után, ami ma velünk is történt... Épp erről beszéltünk az előbb Gáborral. Az a fontos, hogy együtt maradjunk, bármi történik... Hogy közösen küzdjük le a nehézségeket... Szóval egy kapcsolatban nem a pénz a legfontosabb!

Péter – A pénz?

Krisztina (*Gáborhoz*) – Ezt is elmondjuk neki? (*Gábor lesújtva hallgat.*) Képzeld, abban a bőröndben, amit kölcsönadtam neked a debreceni útra...

Péter – A hamis Vuitton-bőröndben...

Krisztina – Volt egy Eurojackpot-szelvény...

Péter (*szórakozottan*) – Ja, igen, egy lottószelvény...

Krisztina – Ma este a tévéből tudtuk meg, hogy a nyerőszámokat játszottuk meg...

Péter – Mennyit?

Gábor – Huszonnégy milliárdot.

Péter – Az azért nem kevés...

Krisztina – Mondanom sem kell, azt a szelvényt soha többé nem látjuk...

Gábor – Hacsak az a dromedár, amelyik megszerezte a bőröndömet, be nem viszi egy lottózóba, hogy felvegye a főnyereményt.

Krisztina – Látod? Elvesztettünk huszonnégy milliárdot a lottón, viszont kapunk egy babát, akire már nem is számítottunk!

Gábor – Tudod, mit mondanak: szerencsétlen a játékban, szerencsés a szerelemben...

Péter – Nagyon sajnálom... Mármint a huszonnégy milliárdot... Részben az én hibám...

Gábor (*fenyegetően*) – Részben...?

Krisztina – Azt hiszem, most már tényleg jobb lenne lefeküdni. Jössz, Gábor...?

Krisztina a hálószoa felé húzza Gábort. Péter egyedül marad. Kimegy az erkélyre, gondolkodik. Aztán előveszi a mobilját és tárcsáz.

Péter – Halló...? Nem, nem haltam meg... Sajnálom, hogy már megint csalódást okozok, anyuka... Odaadná Natáliát? Köszönöm... (*Egy pillanat múlva.*) Natália? Péter vagyok... Figyelj, jól átgondoltam, és... Igen, máris, mit akarsz... Máskor mindig azt hányod a szememre, hogy túl lassan gondolkodom... Úgyhogy inkább rögtön megmondom... Soha nem fogom tudni megbocsátani, hogy lefeküdtél a fogorvosommal... El akarok válni, Natália... Igen, tudom, egy szerencsétlen alak vagyok... Igen, tudom, anyád ezt már rég megmondta... Jó, a fogorvosom holnap elküldi a válási papírokat... Igen, az ügyvédem, nem ezt mondtam? Jó, te is menj a francba... Jó éjt, Natália.

Péter leteszi, gondolkodik, majd előveszi az inge zsebéből a lottószelvényt, és megnézi.

Péter – Huszonnégy milliárd... Krisztinának igaza van... Még reggel sincs, és máris sokkal tisztábban látok... (*Most fogja fel igazán.*) Huszonnégy milliárd forint! (*Megremeg a keze, a szelvény kiesik belőle, és az erkély peremére hullik.*) A francba... Ez nem lehet igaz... A kurva életbe...

Idegesen átmászni készül az erkélykorláton. Hirtelen megcsúszik, felkiált, elveszti az egyensúlyát, és a zuhanás kezdetének pillanatában kimerevedik.

Sötét.

Mintha álomból hallanánk, felvételről egy párbeszéd szól.

Gábor – Mit lehet tenni a sors ellen...?

Krisztina – Semmit...

Gábor – Azért ez hihetetlen...

Krisztina – Igen... Egyedül ő nem ült azon a gépen, és végül mégis Péter lesz ennek a repülőgép-szerencsétlenségnek az egyetlen áldozata...

Gábor – Hívtad a mentőket...?

Krisztina – Bármelyik pillanatban itt lehetnek.

Gábor – Tényleg azt hiszed, öngyilkos akart lenni?

Krisztina – Az ember nem csak úgy kiesik egy erkélyről...

Gábor – Ha legalább ő festette volna azt a képet... Még reménykedhetnék, hogy felmegy az értéke.

Közeledő mentőautó szirénája hallatszik.

Krisztina – Itt vannak... Végre megmondják, hogy Péter tényleg meghalt-e... Végül is csak az első emeleten vagyunk.

Gábor – Elég halottnak néz ki, nem?

Krisztina – Csoda mindig történhet...

Gábor – Igen... Péntek 13. van!

Vége

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*) képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/>

<https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/>

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.

A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.

A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. szeptember
ISBN 978-2-38602-497-9
A szöveg letöltése: ingyenes